

		חגיבי דניאל	בעניין:
המבקש	גמליאל רונן	ע"י ב"כ עו"ד	
	נגד		
	מועלם נתן בניין כבישים ופיתוח בע"מ		
המשיבה	הקר אבנר, קרבר חיים	ע"י ב"כ עו"ד	

החלטה

המסגרת הדייונית

הבקשה המונחת בפני הוגשה ביום 25.1.05, וטיבה - בקשה לביטולו של צו עיקול זמני אשר ניתן ביום 29.12.04 במעמד צד אחד, זאת כדי שיעור של 1,263,133 שקלים.

צו העיקול הנדון הופנה לחמישה מוסדות בנקאיים וכן לחברה ששמה - טן חב' לדלק בע"מ (להלן: "חב' טן"), אולם נכון למועד זה השיבו אך ארבעה מתוך המוסדות הבנקאיים הנ"ל, ותשובותיהם של אלו הינן שליליות למעשה.

חברת טן טרם השיבה לצו העיקול, אולם לצדדים שניהם ידוע, כי זו מחזיקה בכספים כיום עבור המבקש בהקשר, נשוא התובענה.

כמו כן, ועפ"י הצהרת המבקש ומסמך שהוצג במהלכו של הדיון שהתקיים בבקשה זו, נרשם צו העיקול בספרי המחזיק מס' 5 - בנק דיסקונט לישראל בע"מ, שם מתנהל חשבון ע"ש המבקש.

שני דיונים התקיימו לשם בירורה של בקשה זו, ובמהלכם נחקרו המצהירים ממושכות, ובהמשך לכך הגישו הצדדים סיכומיהם בכתב, והאחרון שבהם - הוגש ביום 20.2.05.

תמצית הרקע להגשת התובענה:

1. המבקש התקשר עם חב' טן בהסכם לביצועה של עבודות בנייה של תחנת דלק בעיר דימונה (נספח א' לתצהיר מטעם המשיבה).

לשם ביצוען של עבודות אלו, התקשר המבקש עם המשיבה בהסכם שנוסחו צורף כנספח ב' לתצהיר הנ"ל, ועל פיו משמשת המשיבה למעשה כקבלן משנה (להלן: "ההסכם").

2. לטענת המשיבה, עובר לחתימת ההסכם התחייב המבקש ליתן בידיה את ביצוען של מלוא העבודות נשוא ההסכם הנ"ל, ובתמורה לכך לשלם למשיבה 93% מהתשלומים שישולמו ע"י חב' טן, כשיתרת התשלומים – 7% - תהא מנת חלקו של המבקש. המשיבה מדגישה כי הסכמה זו נותרה בעינה חרף נוסח ההסכם המתיר למבקש למסור חלק מהעבודות הנ"ל לקבלן אחר לפי ראות עיניו, וכי נתנה אמונתה בהתחייבותו הנ"ל של המבקש.

בהסכם האמור נקבע כי המבקש ישלם למשיבה את שכרה אך לאחר קבלת התשלום הרלבנטי מאת חב' טן, ולמעשה - קיבלה על עצמה המשיבה את תנאי ביצוע העבודות שנקבעו בהסכם שבין המבקש לבין חב' טן.

3. במהלך ביצוע העבודות בהן החלה המשיבה, נתגלעה בין הצדדים מחלוקת נוכח רצונו של המבקש לממש את זכותו המעוגנת בהסכם כאמור למסור את מרכיב עבודות העפר לקבלן אחר וליטול בדרך זו מאת המשיבה את שכרה הצפוי.

לטענת המשיבה, נתגלגלו הדברים לידי כך שהשניים מינו להם בורר ששימש בעבר כמעסיקו של המבקש – מר אהרון אדיר, והלה לאחר קיום ישיבות עם הצדדים הוציא תחת ידו פסק בורר אשר נחתם ע"י הצדדים ועל פיו תמורת עבודות העפר אשר בוצעו בפועל ע"י צד ג' – חופרי ערוער - תשולם ע"י המבקש, והשכר המתקבל עבורן מאת חב' טן יחולק בין הצדדים – בהתייחס לרווחים בלבד - במתכונת החורגת מהמוסכם לעיל באשר לכלל העבודות: 60% למשיבה, והיתרה – 40% למבקש (צורך כנספח ג' לתצהיר הנ"ל, להלן: "פסק הבורר").

בהמשך לכך ניסה המבקש להתנער מפסק הבורר, זאת בתואנה להשגתו תחת איומים מצד המשיבה, ולטענת המשיבה, מניעיו ברורים: זאת מחמת היותן המרכיב הרווחי בעבודות.

4. בפועל התחוויר למשיבה כי הגם שהמבקש קיבל כספים בשיעור בלתי מבוטל מאת חב' טן (סך של 1,306,004 שקלים כולל מע"מ, כך עפ"י הצהרת המבקש בחקירתו), נמנע הוא מזה כחודשיים ובתואנות שונות מלהעביר למשיבה את חלקה כמוסכם, למעט סך של 345,431 כולל מע"מ.

בכך הפר המבקש את ההסכם בין הצדדים, ואם לא די בכך, מונע הוא מהמשיבה מלעיין ומלקבל מידע באשר לחשבונות אשר הוגשו על ידו לחב' טן, אושרו על ידה, ובאשר לתשלומים ששולמו.

5. המשיבה לפיכך, סבורה כי עתה משהגישה היא למבקש את החשבון הסופי הרלבנטי לאחר גמר ביצוע העבודות, זכאית היא לקבל בנסיבות אלה מאת המבקש את יתרת חלקה המוסכם על בסיס נתוני החשבון הסופי האמור בתוספת עבודות חריגות שבוצעו, וחלקה המוסכם עבור עבודות העפר, מרכיבים המסתכמים ב- 1,263,133 שקלים כמפורט בתובענה.

6. מקדימה המשיבה ומציינת כי המבקש נתלה בין השאר בקיומם של ליקויים בעבודות שבוצעו, אלא שאין מקום לאמתלה זו, שכן עסקינן בליקויים שוליים אם ישנם, ובפרט

משאין חולק כי חברת טן עצמה מצאה לנכון להעביר למבקש כספים והחלה בהפעלת תחנת הדלק.

יצוין כי בענין זה הציגה המשיבה חלופת מכתבים סבוכה בין באי כח הצדדים.

תמצית נימוקי המשיבה להטלתו של העיקול הזמני:

7. לטענת המשיבה, נתמכת תביעתה בראיות מהימנות לקיומה של עילת התביעה, ונוכח התנהגותו הנ"ל של המבקש כמבואר לעיל, קיים חשש ממשי להברחת נכסים ע"י המבקש ולהכבדה על ביצועו של פסק הדין לכשיינתן.

8. את חששה הנ"ל מנמקת המשיבה אף בעובדות דלהלן:

המבקש ציין מס' פעמים בפני מנהל המשיבה כי הוא אינו בעל אמצעים כספיים, ואינו מסוגל לממן מכיסו ולו חלק מהעבודות נשוא ההסכם ולפיכך אף דרש כי המשיבה היא שתשא בעלויות כאמור (בכלל זאת הוצגה הערבות הבנקאית בסך של 155,000 שקלים שהוצאה ע"י המשיבה לטובת חב' טן), למבקש אין כל ציוד וכלי עבודה אשר יכולים היו לאפשר לו לבצע את העבודות דן בכוחות עצמו, המבקש מתגורר עם הוריו ולו בדירה משלעצמו, נגד רעייתו של המבקש מתנהלים הליכים פליליים בגין חשד להתעללות בילדים, הליכים אשר עלולים להוביל להליכים אזרחיים.

9. לטענת המשיבה, פועל מאזן הנוחות לטובתה שכן העיקולים שנתבקשו הינם ברישום בלבד, זאת בעוד למשיבה עצמה נגרם נזק עצום כתוצאה מפגיעה בתזרים מזומניה וביכולתה לקיים התחייבויות, כל עוד מונע המבקש הימנה את שכרה המוסכם משגמר אומר ליטול אותו לעצמו.

תמצית טענות המבקש בבקשתו:

10. המבקש שטח גירסתו על פני עשרה עמודים, וטענותיו כנגד גירסת המשיבה רבות הן. על אלו מוסיף המבקש וטוען כי נפל פגם בתצהיר אותו הגישה המשיבה בתמיכה לבקשתה, כמו גם בערבות אשר צורפה, אולם אחל בטענות לגופה של בקשה.

11. ראשית דבר, טוען המבקש כי תביעה זו מקדימה את זמנה, שכן טרם הוגש חשבון סופי לחב' טן, וטרם אושר תוכנו על ידה. פועל יוצא מכך הוא אף, כי טרם נתקבלו מחב' טן מלוא הכספים הרלבנטיים, ונמצא אם כן כי המשיבה תובעת אף סכומים שטרם הועברו למבקש, בניגוד למוסכם.

היותה של התביעה מוקדמת נובע אף מכך שזכותה של המשיבה לקבלת כספים כפופה לקיום התחייבויותיה עפ"י ההסכם כאמור בסעיף 6.2 להסכם זה, ואלו טרם נתקיימו במלואן.

12. באופן כללי טוען המבקש כי החשבון, כפי שנעשה ע"י המשיבה, הינו מופרז ונעדר התייחסות כמתבקש, לכך שמהסכום שנותר לתשלום מחב' טן (כ- 1.1 מיליון שקלים) צפויים להתקזז

סכומים שונים מחמת איחור בן שניים וחצי חודשים בסיום הפרוייקט, וכן מחמת קיומם של ליקויים בעבודות.

המבקש מסביר כי קיומם של ליקויים אלו כמו גם אי המצאתם של נתונים וחישובים הנדרשים מאת המשיבה, הם שמביאים להשתהותו בהגשת החשבון הסופי לחב' טן. בהקשר זה, מציג המבקש חוות דעת מומחה המכמתת את הליקויים וההשלמות הנדרשות בסך של 264,050 שקלים כולל מע"מ ועלות פיקוח הנדסי. עוד מציג המבקש מכתב מיום 21.10.04 הממוען לחב' טן שם מודה הוא בפניהם באי עמידתו בלוח הזמנים הנדרש ובזכותה למעשה להפחית מהתמורה בשל כך (עפ"י עדותו של המבקש הוכתב לו נוסח המסמך ע"י נציג חב' טן ראה עמ' 19 שורות 4-5 לפרוטוקול).

13. חלק נכבד מבקשתו מקדיש המבקש לסוגיית עבודות העפר.

בענין זה טוען המבקש כי בהתאם לזכותו עפ"י ההסכם, הוצאו עבודות אלה מבין תפקידיה של המשיבה, והמבקש עצמו הוא שביצע אותם ופיקח יום יום על ביצועם באמצעות קבלן משנה אחר – חופרי ערוער. מכתב בענין זה הוצא למשיבה ביום 10.6.04 (סומן מוצג מב/4), וזו לטענת המבקש אישרה את תוכנו בחתימתה. (בענין זה נתגלעה בדיון מחלוקת באשר למקוריותו וכוונתו של המסמך).

בהמשך לכך, החל מנהלה של המשיבה, מר מועלם נתן, במסכת של סחיטה ואיומים כלפי המבקש ובני משפחתו תוך שהוא מאיים אף לשבש את העבודות בפרוייקט הנדון, וכתוצאה מאיומים אלו נאלץ המבקש לוותר על כוונתו להכניס קבלני ביצוע נוספים לאתר ולבצע חלק מהעבודות בכוחות עצמו. בדרך זו נמנעו מהמבקש רווחים רבים יותר.

על רקע איומים אלה, נאלץ המבקש להגיע למשרדו של אהרון אדיר הנזכר לעיל ולחתום על פסק הבורר, אלא שכאן מדגיש המבקש כי לשיטתו שלו ובנסיבות אלה, לא רק שאין עסקינן בפסק בורר כמשמעותו עפ"י דין (זאת בהעדר הסכם בכתב), אלא שהמסמך האמור הינו נטול כל תוקף משפטי.

14. בהמשך לכך, החמירו היחסים בין הצדדים והגיעו לכדי אלימות מצד מר מועלם, וכתוצאה מכך גמר אומר המבקש לשים קץ לאיומים אלו, והחל בהגשת תלונות למשטרת ישראל אודות ארועים שנתרחשו.

מדגיש המבקש כי תשלומים שהועברו בכל זאת למשיבה, הינם מעבר לחובתו עפ"י ההסכם ואף זאת על רקע איומים כאמור.

15. נכון למועד זה וחרף דרישות לעשות כן, טרם ביצעה המשיבה תיקונים לליקויים שנתגלו בעבודתה ובדיקות שיש לבצען עפ"י המוסכם.

16. בסעיף 34 לתצהירו מפרט המבקש סכומים אותם יש לנכות מכספים שהועברו למשיבה, הוצאות החלות עליה עפ"י המוסכם: 7,119 שקלים - ביטוח קבלנים, 14,755 שקלים – למודד מוסמך, 2,953 שקלים - בדיקות מעבדה, 4,750 שקלים – עבודות חיבור מערכת הביוב בתחנת

הדלק, 12,113 שקלים – בגין רכישת מירצפות, 2,200 שקלים – עבור ביצוע חישוב כמויות ממוחשב.

על אלה מוסיף המבקש כי יש להפחית סך של 100,000 שקלים בגין ההפחתה המתבצעת ע"י חב' טן עצמה (כמפורט נספח י"ב) מחמת אי הארכת תוקף הערבות הבנקאית שהגישה המשיבה.

17. בסעיף 35 לתצהיר מפרט המבקש את החישוב הנכון לשיטתו באשר לתמורה לה זכאית המשיבה, זאת על בסיס גירסתו הנ"ל באשר למועד התשלום המוסכם, אופן חלוקת הכספים המוסכמת בין הצדדים, לרבות גירסתו לפיה אין המשיבה זכאית לתמורה עבור עבודות העפר, והניכויים הנ"ל.

היתרה לתשלום (בשים לב לסך ששולם עד כה) הינה לשיטתו 117,698 שקלים, אלא שאף סכום זה מעוכב על ידו נוכח הליקויים וההשלמות שטרם בוצעו.

18. בסעיף 42 לתצהירו מציין המבקש כי מחדלי המשיבה הביאוהו לטרוח בכוחות עצמו ולבזבז ארבעה חודשי עבודה בהשלמת משימות שונות שעל המשיבה היה לעשותן, והוא טוען לפיכך לקיזוז נזקיו בסך של 74,000 שקלים זאת בהסתמך על הכנסתו החודשית הממוצעת.

19. בסעיף 44 לתצהירו מפרט המבקש קיזוזים נוספים בשיעור כולל של 76,430 שקלים + מע"מ שעילתם הפסד רווח שנמנע הימנו נוכח אי מימוש כוונותיו לבצע בעצמו חלק מעבודות הפרוייקט הנדון, זאת בעקבות איומים כאמור מצד מר מועלם. המבקש מוסיף בהמשך כי אף פגיעה במוניטין נגרמה לו וכי טרם התגבשו מלוא נזקיו.

20. בכל הנוגע לחשש אותו מביעה המשיבה באשר להכבדה על ביצועו של פסק דין אם יינתן, טוען המבקש כי אין כל מקום לחשש כאמור, שכן מעולם לא ציין כי הינו חסר אמצעים כפי הנטען. המבקש מפנה לכך שהתכוון לבצע חלק מהעבודות בכוחות עצמו ולממן וכי מימן חלק מההוצאות המוטלות על המשיבה.

מוסיף המבקש כי הוא מתגורר בדירה השייכת לו למעשה, בבעלותו דירה נוספת אותה ששוויה כ-\$100,000 אותה הוא משכיר, והדבר ידוע למר מועלם, בבעלותו חסכונית ופקדונות בסך כולל של כ-600,000 שקלים, והכנסתו הממוצעת בשנה האחרונה הינה כ-18,500 שקלים. המבקש מצרף מסמך אך לאימות העובדה האחרונה הנזכרת לעיל.

21. לטענת המבקש, תביעה זו כולה נגועה בחוסר תום לב ובהסתרת מידע מצד המשיבה. לשיטתו נגרם לו נזק ממשי כתוצאה מהעיקול המוטל שכן צו העיקול הופנה למוסדות בנקאיים רבים, דבר העלול לגרום לקריסת עסקיו לרבות בגין אי יכולת להשתתף במכרזים בעתיד. הבנק לטענתו החל לסרב שיקים שנמשכו על ידו, והוא אף מנוע עתה מלבצע פעילות בתיק מניות ששוויו כ-100,000 שקלים כתוצאה מהעיקול שהוטל.

22. בשולי בקשתו הוסיף המבקש כי מטעמי יעילות ומבלי לגרוע בטענותיו נכון הוא לצמצם את העיקול ע"י החלתו על הכספים המגיעים לו מחב' טן בלבד.

23. המשיבה, יש לציין, סירבה להצעתו הנ"ל של המבקש, זאת מחמת העדר תשובה פורמלית מצד חב' טן, וטענתה לפיה אין בסכום המצוי ברשותה של חב' טן כדי לכסות את הסכום הנתבע, סכום שאף הוא צפוי להיות מתוקן משמסתר עתה כי יש להגדילו.

המשיבה אף הגישה תצהיר תשובה ביום 8.2.05 שם דוחה היא את נסיונו של המבקש לתקוף את תוקפו של פסק הבורר, ונותנת מענה עובדתי לעובדות נוספות אשר נטענו על ידו, ובקצרה אציין את חלקן: האיחור במסירת העבודות היה קל ונבע משינוי בתוכניות ומשביתה בנמלים ומכל מקום, לא טרח המבקש לבקש הסכמתה של חב' טן כמתבקש, המבקש לא מסוגל ולא ידע ולפיכך אף לא יכול היה לבצע עבודות מתוך הפרוייקט, לא הוצגה כל הפחתה שנעשתה ע"י חב' טן עד כה מחמת ליקויים, ואלו בחלקם אינם נעוצים במשיבה, איומים כלפי המבקש לא היו, חישובי הכמויות והמדידות הינם מחובתו של המבקש ולא של המשיבה.

נוכח קבלתו של תצהיר זה השלים אף המבקש את עדותו עובר לחקירתו הנגדית (ראה עמ' 10 לפרוטוקול). לעובדות ההכרחיות אתייחס בהמשך החלטתי.

ההלכה הנוהגת בבקשה לביטול עיקול

24. הלכה היא שהמבקש צו עיקול זמני צריך לשכנע את ביהמ"ש כי הבקשה לעיקול עומדת בתנאים שנקבעו בתקנות 362 ו - 374 לתקנות, דהיינו, הן לעניין קיומה של עילת תביעה והן קיומן של ראיות לכאורה לחשש סביר שאי מתן הצו עלול להכביד על ביצוע פסק דין.

25. על מבקש העיקול להראות קיומה של זכות לכאורה והוא חייב להוכיח עילת תביעה של ממש, המתבססת על זכות הקנויה לו לכאורה רע"א 5095/93 פ.א. **ארבן בע"מ נ' גבי א.ג.ר. שותפות לבנין**, פ"ד מט(1) 730, 736 וגם רע"א 3009/02 **פלונית נ' פלוני**, פ"ד נו(4) 872

לאחר חקיקתו של **חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו**, רובץ נטל השכנוע כי יש להשאיר את העיקול על כנו, על המבקש המקורי, קרי: המשיבה בענייננו. ראה רע"א 8420/96 **מרגלית נ' משכן בנק הפועלים למשכנתאות**, פ"ד נא(3) 789, רע"א 5935/97 **סיני נ' גלנץ**, פ"ד נב(1) 193.

עם חקיקת **חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו**, שהכיר בזכות הקנין כזכות חוקתית, שומה על בית המשפט לייחס משקל רב מבעבר לאיכות הראיות שיש בהן כדי לתמוך בבקשת העיקול ולכמותן. ראה רע"א 5242/95 - **סיגנל שירותי אלקטרוניקה נ' דנבאר בע"מ**. תק-על(3)95, 786, עמ' 787.

במהלך הרגיל של הדברים כאשר מוגשת תביעה לבית המשפט וטרם ניתן פסק דין סופי, נקבע לענין זה ברע"א 8420/96 מרגליות נ' משכן פד' נא' (3) 789 כך:

"... שהצו הזמני, שניתן מעצם טבעו שלא על יסוד ראיות מלאות, עשוי לפגוע שלא כדין בקניינו של הנתבע, בעוד שהסעד הסופי ניתן לאחר בירור מלא של זכויות בעלי הדין; גברה ההכרה כי בתי משפט נדרשים ליתר זהירות מאשר בעבר במתן צווים זמניים, וכמו בסוגיות אחרות, נדרשים

עתה בתי המשפט לערוך איזון בין האינטרס של התובע שהנתבע לא יכשיל בתקופת הביניים שעד למתן פסק הדין את ביצועו, לבין האינטרס של הנתבע שזכות קניינו לא תפגע יתר על המידה על יסוד תשתית ראייתית בלתי מלאה."

כמו כן על בית המשפט לאזן בין אינטרס של התובע להגשים את זכויותיו כפי שייקבעו בפסק הדין לבין האינטרס של הנתבע שזכות הקנין שלו לא תפגע. באיזון זה מוענק לאינטרס הנתבע מעמד עדיף בש"א 4459/04 **סלמונוב נ. שרבני** פד"י מט' (3) עמ' 479.

על בית המשפט אף ליתן את הדעת לשיקולים המפורטים **בסעיף 362(ב) לתקנות**, הם למעשה שיקולי מאזן הנוחיות בין הצדדים, תום ליבו של מבקש הבקשה, היותו של הסעד הניתן צודק וראוי בנסיבות הענין, והיותה של הפגיעה בנתבע מידתית, קרי- שאינה עולה על ההכרח הנדרש.

ומהלכה לענייננו – דיון והכרעה

26. ראשית דבר, אקדים ואמר כי חרף הפירוט דלעיל באשר לטענות הצדדים, הרי שזה בוודאי אינו ממצה את פרטי הטענות, אולם יש בכך כדי ליתן תמונה כללית וברורה מספיק לצורך ההכרעה בעניין התלוי ועומד בפני.

ועוד – הצדדים ניהלו הליך זה ממושכות, והדברים נאמרים בפרט למשך החקירות שנתקיימו בתיק זה, ובמהלכם של אלה ובצירוף כתבי הטענות, עולות שאלות עובדתיות ומשפטיות רבות שיש להכריע בהן, אלא שבשלב זה בו עסקינן בהליך ביניים אינני נצרכת, ואינני מתיימרת להתייחס לכל אלו, ובוודאי שלא להכריע בהן. העניינים העיקריים הרלבנטיים לצורך הכרעה בבקשה זו, הם לבדם יפורטו בהחלטתי לפיכך.

27. הנדבך הראשון העומד לדיון הינו למעשה שאלת קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת התביעה הנטענת כנגד המבקש כנדרש ע"פ **סעיף 362 (א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד – 1984 (להלן: "התקנות")**.

בענין זה התרשמתי ממכלול הטענות והעדויות כפי שהובאו בפני הינה כי יש לתביעתה של המשיבה בסיס המעוגן בראיות מהימנות לכאורה, אלא שאיתנותו של בסיס זה אינה אחידה באשר למלוא סכום התביעה, והינו חזק יותר בכל הנוגע לחלק שמקורו בכספים שקיבל המבקש בפועל עד כה מחב' טן, ואשר מוחזקים על ידו מחמת טענותיו שלו. באשר למרכיב זה בתביעה, מתיישבת דרישתה של המשיבה לכאורה עם הוראות ההסכם בין הצדדים הקובעות כי כספים ישולמו למשיבה אך לאחר קבלתם בידי המבקש מאת חב' טן.

לא ניתן להתעלם מהפער העצום הקיים בין הסכום לו זכאית המשיבה עפ"י ההסכמות שביטויין בהסכם בין הצדדים ובפסק הבורר, לעומת הסכום ששולם למשיבה בפועל.

חשבון כללי פשוט (אם כי לא מדוייק) המבוסס על הסך שנתקבל בידי המבקש עד כה מאת חב' טן – 1,306,004 שקלים – תוך מתן הדעת להבחנה בין אופן חלוקת הרווחים באשר למרכיב עבודות העפר (649,981 שקלים + מע"מ עפ"י עדותו של המבקש בעמ' 13 שורה 29 לפרוטוקול) לעומת

יתרת העבודות עפ"י ההסכם הנ"ל ופסק הבוררות, ולאחר ניכוי הסך של 335,000 שקלים ששולם לערך לחופרי ערוער עפ"י עדות המבקש, מביאה לתוצאה לפיה על המבקש היה להעביר עד כה למשיבה סך של 255,000 שקלים עבור עבודות העפר בצירוף 507,000 שקלים עבור יתרת העבודות, ובסך הכל **762,000 שקלים** (הסכומים עוגלו).

בפועל קיבלה המשיבה עד כה סך של 345,431 כולל מע"מ, קרי – **417,000 שקלים** פחות מהנדרש.

28. אינני מתעלמת מטענות המבקש באשר לניכויים שיש לעשותם מחמת הוצאות בדיקות שהיה על המשיבה לעשותן, אלא שסבורה אני כי בשלב זה אין מקום ליתן משקל נכבד לטענות אלה, זאת הן מחמת קיומה של מחלוקת בין הצדדים באשר לזהותו של הצד הנושא באשר לעלויות שונות, והנטל המוטל על המוציא מחברו למעשה, והן ולא פחות – מחמת שיעורם של הסכומים הרלבנטיים, אשר אין בהם, למעט סכום אחד כפי שיבואר להלן, כדי להשליך באופן משמעותי וכה קיצוני על הסכומים אותם יש ליתן למשיבה.

הניכוי היחיד אשר אין חולק כי הינו ענייני הינו סכום הערבות הבנקאית אשר יש להפחיתה, זאת אף על פי דרישת חב' טן עצמה כמבואר על פני המוצג שסומן מב/2. הפחתה זו מעמידה את היתרה הנ"ל לתשלום ע"ס של **262,000 שקלים**.

29. חלק הארי של הפער הקיים בין גירסאות הצדדים באשר לסכום אותו היה על המבקש להעביר עד כה מבין הכספים ששולמו לו, מקורו בעיקר במחלוקת הנטושה באשר לעבודות העפר. בענין זה, הגם שהמבקש פירט ובאריכות כנדרש את טענותיו, לא מצאתי מקום בשלב זה להעדיף את גירסתו על פני גרסת המשיבה הנתמכת בראיות מהימנות לכאורה, ובכלל זאת המסמך המהווה את פסק הבורר הנ"ל.

אקדים ואציין בענין זה כי לכאורה יש בטענת המבקש ממש בכל הנוגע למעמדו של מסמך זה, שכן אין הוא עומד בהגדרתו של פסק בורר על פי דין באין הסכם כתוב בדבר קיומה של בוררות (ראה הגדרתו של "הסכם בוררות" בחוק הבוררות התשכ"ח – 1968), אולם המשיבה מוסיפה ומציינת, כי מכל מקום עסקינן בהסכם המחייב את הצדדים, ומסקנה משפטית כאמור הינה בגדר האפשר.

אף כאן קיימת חשיבות לנטל הראייה והשכנוע, ומשטוען המבקש כנגד תוקפו המשפטי של המסמך האמור מחמת כפייה, הרי שעליו מוטל הנטל, והוא בלתי מבוטל בשים לב לטיבה של הטענה ולנסיבות נוספות אשר עלו במהלך העדויות שנשמעו והוגשו:

הבוררות הנטענת נערכה בפני מעסיקו לשעבר של המבקש, ואמנם טוען הלה כי מעסיק זה חייב כספים למשיבה, טענה שלא הוכחה, אולם ומאידך התרשמתי הינה כי אין ולא היתה כל מריבה או מחלוקת בין המבקש למעסיקו, אשר יצדיקו מסקנה בדבר עוינות בין המבקש למעסיקו, ומשוא פנים מצידו בהכרעתו.

אדרבא, בתצהיר התשובה מציין מר מועלם כי בסיומה של אחת הפגישות, נישק המבקש את ראשו של המעסיק, ובחקירתו הנגדית עולה, כי אף עשה המבקש עבורו עבודה נוספת לאחר הארועים הנטענים (עמ' 21 רישא לפרוטוקול).

זאת ועוד, המבקש הגיע בכוחות עצמו לפגישות שהתקיימו אצל המעסיק בפערי זמן, ואף הביע דעתו באשר לנוכחותה של אשתו של מר מועלם בפגישה.

מעדותו בעמ' 12 שורות 32,33 לפרוטוקול עולה כי המבקש לא נמנע מהבעת דעתו באשר לדרישות המשיבה בפני המעסיק, ולא הוכח או נטען כמתבקש כי בשלב כלשהו של הפגישות ולפחות בין זו לזו פנה המבקש למעסיקו על מנת להסביר לו את מצוקתו או לבקשו למשוך ידו מנסיונות הפישור בין הצדדים כמתבקש באם יש ממש בטענות המבקש באשר לנסיבות הגעתו לפגישות.

תלונה למשטרה בעניין האיומים הוגשה אף היא בשיהוי, ואף זו – לא נעשתה בין פגישה אחת לשנייה כמתבקש, ולא הוצג בפני בית המשפט מסמך אשר קיים לטענת המבקש בדבר יידועו של המעסיק באשר לביטול פסק הבורר מצד המבקש (ראה עמ' 14 שורה 26 לפרוטוקול).

הגם שלמבקש תשובות לחלק מהנסיבות המופנות כנגדו, הרי שבשלב זה סבורה אני כי אין בתשובותיו כדי להפריך או ליטוע ספק מספיק בתוקפו של פסק הבורר לצורך ההכרעה שבפני.

30. אשר ליתרת הסכום הנתבע, קרי – זו המבוססת על כספים הצפויים להתקבל מחב' טן, הרי שאמנם דרישה זו נוגדת את הסכמת הצדדים, אלא שהמשיבה המודעת לעובדה זו, הקדימה והבהירה וכך אף בסיכומיה כי היא מעגנת דרישתה בהוראות **סעיפים 27 (ג) ו-28 (א) לחוק החוזים (חלק כללי) תשל"ג – 1973**, שזוהי לשונם (בהתאמה):

"חווה שהיה מותנה בתנאי מתלה, זכאי כל צד לסעדים לשם מניעת הפרתו, אף לפני שנתקיים התנאי".
"היה חווה מותנה בתנאי מתלה וצד אחד מנע את קיום התנאי, אין הוא זכאי להסתמך על אי-קיומו".

על כך מוסיפה המשיבה ועושה שימוש בהוראת **סעיף 17 לחוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה)**, **תשל"א-1970** שעניינה קבלת סעד מחמת הפרתו הצפויה של חוזה, וכן בהוראת **סעיף 39 לחוק החוזים הכללי** בדבר חובת תום הלב החלה על בעל דין.

סבורתני כי בנסיבות הענין כפי שהובאו בפני, לא ניתן להציג חלק זה של התובענה כחסר משקל וסיכוי, ולהאחז באופן כה נוקשה בהוראות ההסכם כפי שמבקש המבקש לעשות.

התרשמותי הינה כי אכן וכנטען ע"י המשיבה, לא שש המבקש להזדרז ולהעביר לה תשלומים, וזאת בלשון המעטה. (ראה בהקשר זה עדותו של מר מועלם בעמ' 4 שורות 27,28 לפרוטוקול)

המבקש נתלה בטענות מטענות שונות ואמנם אינני שוללת את האפשרות כי אלו בחלקן תתקבלנה בסופו של הליך, אולם בשלב זה, ובשים לב למצבור הטענות וטיבן, לא ניתן שלא לקבל את הרושם האמור לעיל. מכל מקום, אינני סבורה כי לא הוטל ספק מספיק בטענות המשיבה וראיותיה המשמשות בסיס לחלותן של הוראות הדין הנזכרות לעיל.

המבקש על דעתו ועל פי הבנתו ופרשנותו החד צדדית לארועים, לרבות למסמכים בכתב, מצא לנכון למנוע מהמשיבה סכומים בתואנות שונות, זאת חרף ידיעתו כי צפויים להתקבל כספים

נוספים מחב' טן. המבקש לא מצא לנכון לדחות את בירור טענותיו לכספים העתידיים והחל בניכויים כבר מראשית הכספים אשר נתקבלו.

על כך יש להוסיף את העקרון שעלה במהלך החקירות ולפיו מצא המבקש לנכון לנכות מחלקה של המשיבה סכומים אף שאלו לא נוכו משכרו שלו כפי שהועבר על ידי חב' טן. התנהגות זו על פניה מעידה על חוסר תום לב לכאורה. חמור מכך, המבקש לא רק שאינו מנסה למזער עמדתו באשר לליקויים שישנם בפני חב' טן, אלא שהוא מזדרז ומזמין חוות דעת באשר לליקויים הקיימים לטענתו, ודורש **במצטבר** ניכוי של סכום הערבות.

חוות דעת זו עפ"י האמור בסעיף 3 לה מבוססת על מחירי שוק חופשי, דהיינו – על עלויות גבוהות מאלו הרלבנטיות לביצוע התיקונים ע"י המשיבה עצמה. אינני מוצאת מקום להיכנס לפרטי חוות הדעת אולם יש להתייחס לזו בהסתייגות ובזהירות נוכח מגמתו של המבקש, וכן בשים לכך שהמשיבה הביעה נכונות מלאה לבצע כל השלמה ותיקון שידרשו. המבקש אמנם טען כי נתן למשיבה הזדמנות לעשות כן, אולם ניכר מחלופת המכתבים בענין זה כי המשיבה לא התעלמה מפניות אלה, כי אם חלקה על היקפן וטיבן.

מכל מקום, מחלוקת ככל שישנה באשר לליקויים מקומה לאחר קבלת פירוט טענות חב' טן בענין זה, ולא ברורה לי מדוע אצה למבקש הדרך להקדים את חב' טן ולשים טענות בפיה אשר עשויות להביא להפחתת התשלום שישולם על ידה.

העקרון המוביל ביחסים בין המבקש למשיבה הינו כי שכרה של המשיבה עומד ביחס ישיר לשכרו של המבקש מאת חב' טן, ובאם זו האחרונה תבליג או תמעט בדרישותיה, מה לו למבקש כי יטען אחרת.

אוסף ואצין בענין זה כי אפשר ועמדתו זו של המבקש נובעת מזהירות בה הוא נוקט ומחששו מפני תביעות, אולם סבורתני כי המבקש הפריז בענין זה, ואין חובת תום הלב מתיישבת עם התנהגותו וכוונתו להמשיך ולהחזיק בכספים עד לשלילתו של כל סיכון אפשרי.

די בבחינת המצב כפשטותו: המשיבה ביצעה עבודות בהיקף בלתי מבוטל, התחנה שנבנתה פעילה מזה מס' חודשים, והגם שכך, מוצא הוא עצמו שבו בידי המבקש אשר אף מוצא לנכון להיתלות באי הגשתו של חשבון סופי לחברת טן.

חשבון זה הוגש אך לאחר הדיון הראשון שהתקיים בבקשה, זאת בעקבות פניית בית המשפט למבקש בענין זה.

הגם ששמעתי את הסבריו של המבקש, עדיין אינני משוכנעת כי היה צידוק לעיכוב בהגשתו של החשבון הסופי, עיכוב שתוצאה ישירה שלו הינה אי העברתם של כספים נוספים מצד חב' טן, ולפיכך – אי קיום התנאי בהסכם בדבר מועד התשלום למשיבה. מן הראוי והנכון כי המבקש יכמת ויגדיר טענותיו כנגד המשיבה לאחר שיתכבד הוא עצמו לעשות את המירב לקידום התשלומים מצד חב' טן, ובפרט – להגיש את החשבון הסופי. מסקנתי מהאמור לעיל הינה כי לצורך הטלתו של העיקול הזמני נותרת בעינה התרשמותי לפיה ישנן ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת התביעה כמלוא שיעורה (ואעיר כי לא נפגם משקלה של הצהרת מר מועלם באשר לשוויון של מרכיבי העבודות החריגות שנתבעו). אם אביא בחשבון את ניכוי סכום הערבות הבנקאית ואחמיר ואוסיף לכך סכום גלובלי בגין הוצאות נטענות מצד המבקש, עדיין נמצא כי קיימת יתרה בשיעור של כ- 1,170,000 שקלים לתשלום (ואינני נותנת דעתי בשלב זה להגדלת הצפויה בסכום התביעה עפ"י הנתען).

31. אשר ליתר הקיזוזים להם טען המבקש: הפסד מוניטין והפסד רווח, הרי שבשלב זה אינני מוצאת כי יש בהם כדי ליטוע ספק סביר בסכום הנתבע לתשלום. אציין בקצרה כי טענת הפגיעה במוניטין נטענה באופן סתמי למדי, והטענות באשר לאובדן הרווח שהיה צפוי אינן מגובות בראיות מספיקות ולו גם לשלב זה. יתרה מכך, שאלה שמשקלה בלתי מבוטל עולה באשר להתנהלותו של המבקש בענין זה. נמצא כי המבקש הניח למשיבה שתסיים עבודותיה, ולאחר שעשה כן מבקש הוא לשלול הימנה את שכרה. גם אם לשיטתו של המבקש נכפה עליו מצב זה מחמת איומיו של מר מועלם כנגדו, הרי שהיה עליו לעשות מעשה ולפנות לערכאות משפטיות לשם מניעת המשך העבודות ע"י המשיבה. המבקש מעיד בעמ' 21 שורה 23 ואילך כי בחר בסופו של יום לאפשר את קיומו של הפרוייקט, ולדחות טענותיו להמשך, ואם כך, סבורתני כי היה עליו להעמיד בפני המשיבה עובדה זו על מנת שזו תבין כי הינה נוטלת סיכון עת ממשיכה היא בביצוען של העבודות, ותשקול שיקוליה.

32. עתה ולנדבך השני הנדרש להחלטתי, קרי – **בחינת קיומן של ראיות לכאורה לקיומו של חשש סביר שאי מתן הצו יכביד על ביצוע פסק הדין, בהתאם לדרישת סעיף 374 (ב) לתקנות:**

33. בענין זה סבורתני כי גודל הסכנה עליה הצביעה המשיבה בבקשתה התמעטה קימעה לאחר שמיעת מכלול העדויות בפני, זאת בכל הנוגע לאפשרויותיו הכלכליות של המבקש.

ממכלול עדויות אלו עולה, כי המבקש לשיטתו מתגורר בדירה אשר למעשה שלו הינה, אלא שבפועל אינה רשומה על שמו, כי אם על שם הוריו כשלטובתו רשומה הערת אזהרה. חרף טענה זו מצד המבקש אשר אפשר ונכונה היא, עדיין ישנה משמעות לטענת המשיבה אשר סבורה למעשה, כי אין לייחס למבקש בעלות בדירה הנ"ל, זאת כל עוד לא מצטרפת לטענת המבקש הודאתם של ההורים בנטען על ידו, או ההסכמה נשוא הערת האזהרה.

עוד עולה כי למבקש מחצית הזכויות בדירה המצויה באשקלון, וזו מושכרת כיום. הצדדים חלקו באשר לערכו של נכס זה לענייננו זאת מחמת קיומו של שעבוד על הנכס, ואף כאן טוב היה עושה המבקש אם היה מציג תשתית ראייתית מספקת אשר תלמד מהו הפער, אם ישנו בין ערך הנכס לבין שיעור השעבוד הרובץ עליו. במצב הדברים שבפני נמצא כי הסברה של המשיבה לאי היתלותה בקיומו של נכס זה, חרף ידיעתה אודות קיומו, הינו מניח את הדעת.

המבקש בבקשתו לא ציין דבר קיומו רכוש נוסף אשר עשוי ללמד כי מצבו הכלכלי שפיר הינו ועם זאת, אין מתקבל הרושם כי המבקש הינו חסר כל: בתצהירו בסעיף 50 מציין המבקש כי בבעלותו חסכוניות ופקדונות בסך כולל של כ- 600,000 שקלים. טענה זו לא נתמכה במסמך כלשהו, אולם בהמשך ועפ"י החלטתי הציג החייב תדפיס המלמד כי יש ממש בטענתו.

אולם בחקירתו הנגדית של המבקש הסתבר כי חלק בלתי מבוטל מסכום זה – כ- 250,000 שקלים מקורם בפרוייקט נשוא תיק זה קרי – בכספים אותם דורשת המשיבה לקבלם לחזקתה (עמ' 22 שורה 16, 17 לפרוטוקול). כספים אלו אף שימשו או מכל מקום יכולים היו לשמש את המבקש לצורך מימון הוצאות הביניים הנתענות, וכיוון שכך, אין מקום להיתלותו בעדותו במימון זה לשם הוכחת יכולתו הכלכלית.

בסעיף 51 לתצהירו מציין המבקש כי הכנסתו הממוצעת לשנה האחרונה עומדת על 18,500 שקלים ובענין זה הוצג אישור מטעם יועץ המס שלו. הכנסה חודשית בשיעור כאמור הינה בלתי מבוטלת אולם שתי נקודות עומדות לרועץ בענין זה: האחת - גם אם יכולה היתה הכנסה זו לשמש כמלוא שיעורה עבור החוב ככל שייפסק בתיק זה, וברור שאין זה כך, עדיין אין בכך די כמענה לסכום הנתבע בפנינו. השנייה – לשאלת בית המשפט השיב המבקש בעמ' 21 לפרוטוקול, כי אכן עלה ממוצע הכנסותיו לשנה האחרונה בעקבות הפרוייקט הנדון. נקודה זו מהותית הינה בשים לב לכך שהמבקש עפ"י הצהרתו היה מובטל במשך מס' חודשים והתקיים בראשית שנת 2004 אך מדמי אבטלה בשיעור של 4,500 שקלים. נמצא אם כן, כי אין ממש בהיתלות בשיעור הכנסה ממוצעת זו.

בסופו של יום, לא התרשמתי כי המבקש הינו חסר כל או נעדר יכולת להפיק הכנסה. המבקש עפ"י עדותו ביצע פרוייקטים שונים בשנים עברו, עבד עבור גורמים שונים לרבות מר אדיר אהרון, והמשיבה עצמה, וניכר כי אין הוא יושב בטל כי אם פועל להפקת הכנסות.

עם זאת, ומשלא הוצגו בפני מצד המבקש מסמכים המעידים על היקף עבודותיו בעבר, ובשים לב לעדותו בפני, התרשמתי אף כי הפרוייקט הנדון אינו ענין שבשיגרה בעיסוקיו של המבקש, והכנסות בהיקף כשל פרוייקט זה הינן בבחינת חריג עבור המבקש.

כיוון שכך, יש מקום לחששה של המשיבה באשר ליכולתה להיפרע מאת המבקש סכומים כדי השיעור הנתבע.

כאן המקום לציין כי העובדה שהמבקש יוכל אולי להקצות עבור החוב הנטען תשלום חודשי בשיעור בלתי מבוטל ולו גם כדי מחצית משכרו הממוצע הנטען, אין בה כדי להוות מענה מספיק לחששה של המבקשת, אשר עניין לה ולגיטימי הוא להיפרע ובהקדם כדי מלוא הסכום שייפסק לטובתה ולא למצוא עצמה תלויה בתשלומים חודשיים לאחר שהמבקש גרף לכיסו כספים בשיעור כה רב.

אינני מייחסת חשיבות לטענת המשיבה בדבר החשש לנקיטת הליכים כנגד אשת המבקש. לא הוצגה כל תשתית ראייתית מספקת אשר תלמד כי הליכים כאמור קורמים עור וגידים, ואין מקום להסתפק בהשערות תאורטיות כגון דא.

34. בנסיבות הענין שבפנינו מוצאת אני מקום להתייחס לנסיבות נוספות אשר צוינו בבקשת המשיבה, ואשר אינן קשורות למצבו הכלכלי של המבקש, והגם שכך יש בהן בהחלט כדי להשליך על קיומו של חשש להכבדה כנטען.

כוונת הדברים הינה לארועים אשר הובילו להגשת תביעה זו ובפרט להתנהגותו של המבקש, ולצורך כך הנני מפנה להערותיי כפי שפורטו לעיל בסעיף 30 בפרט.

אפשר והמשיבה נמנעת היתה מהגשת תביעתה או מהבעת חשש להכבדה כאמור, באם היה המבקש נוהג עמה אחרת בכל הנוגע למחלוקות אשר נתגלעו בין השניים.

אולם, משנהג המבקש כפי שנהג, ומשמוסיף הוא לילך בדרך זו אף כיום בציינו כי בפיו עוד טענות רבות שבעטיין יש מקום לניכויים ולמניעת שכרה של המשיבה, סבורה אני כי חששה של המשיבה אינו מופרך, ויש לו מקום.

יש ונמצא כי התנהגותו של בעל דין היא שיוצרת חשש להכבדה על קיומו של פסק דין, ולעיתים התנהגות זו קשורה לעילת התביעה עצמה, כפי המקרה שבפנינו בו מצאה המשיבה עצמה נתונה שבי בידי המבקש, אשר עושה מעשה ובוחר בהסתמך על פרשנותו החד צדדית למנוע מהמשיבה כספים בשיעור בלתי מבוטל ואינו מקדם את עניינה שלה, קרי – הגשתו של החשבון הסופי, זאת לאחר שהוא עצמו קיבל זה מכבר את חלקו בתמורה, שלגביו אין חולק כי זכאי הוא לקבלו. כל סכום המוחזק מעבר לכך, הינו למעשה "הוצאה מחברו", ומקורו בטענות שמעלה המבקש באשר ליחסים בין הצדדים, ולמבקש אין לו מה שיפסיד.

דוגמא נוספת להתנהגות כאמור הינה נסיון להברחה של רכוש, ובמצב זה גם אם מתרשם בית המשפט כי הנתבע הינו בעל רכוש, הרי שעדיין יש מקום לחשש כאמור, וראה בענין זה דברי בית המשפט בבש"א (כפר-סבא) 2568/04 אהרון בוגומילסקי נ' הר-טוב הארי פולברג תק-של 2004(4) 633, עמ' 638 :

"כב' השופט אזר המנוח בת.א. (מחוזי תל אביב) 1781/03 רבינוביץ נ' נאמן דינים מחוזי לג (9) 98

קבע:

" בנוסח המתוקן של התקנות, לא צמצם המחוקק את התקנה רק למקרים של הברחת נכסים, אלא קבע כי התקנה חלה בכל מקרה של הכבדה".
 כלומר, לא תמיד נדרש בית המשפט לראיות לענין הברחה או הכבדה אקטיבית. לעיתים רשאי בית המשפט ללמוד על הכבדה פסיבית מתוך נתוני התיק שלפניו.."

סיכום ומסקנות

35. מסקנתי מכל האמור לעיל הינה כי יש מקום להטלתו של צו עיקול בשלב זה. השאלה הינה בשים לשיקולי מאזן הנוחיות ואלו הנדרשים עפ"י הוראת סעיף 362 (ב) לתקנות, האם יש להותיר את צו העיקול במתכונתו כיום כפי מלוא היקפו ובהתאם לתנאים המקוריים אשר נדרשו.

36. בכל הנוגע לעיקול המופנה לחב' טן, הרי שבענין זה שיקולי מאזן הנוחיות נוטים בהחלט לטובת המשיבה, שכן אין עסקינן במקור שטיבו כחשבון בנק אשר אמור לשמש את המבקש בחיי היום יום, ואשר עיקולו משבש באופן משמעותי פעילותו היום יומית. למעשה, עסקינן ברווחים אשר העברתם למבקש בהחלט תועיל לו, אולם לא שמעתי כל טענה שתשכנעני, כי קיים צידוק וצורך בשלב זה לאפשר העברתם לידי. יתרה מכך, עסקינן במקור הכספי אשר אמור לשמש את המבקש להעברת כספים ככל שייפסקו לטובת המשיבה, ועל כך אין חולק, וכיוון שכך, הותרת העיקול הינה אף צודקת וראויה באשר למחזיק זה.

בנסיבות אלה, ובשים לב מאידך לקיזוזים אפשריים אליהם התייחסתי לעיל, הנני מורה כי צו העיקול אשר הופנה לחב' טן יישאר בעינו אך יועמד ע"ס של 1.2 מיליון שקלים.

37. שיקולי מאזן הנוחיות מורכבים יותר ושוניים בכל הנוגע אשר הוטל על חשבון הבנק של המבקש.

המבקש אמנם לא המחיש בראיות את טענתו לפיה שיקים שלא סורבו ופעילותו העסקית שובשה, אולם סבורתני כי בענין זה אפשר לאמר כי טיבו של העקול מלמד מעצם טבעו על הקושי הטמון בו.

אין ספק כי הטלתו של עיקול על חשבון בנק המשמש את המבקש, ובפרט כדי השיעור המוטל, יש בו כדי להקשות באופן ממשי על המבקש.

בענין זה, אמר דברו בית המשפט ברע"א 5937, 5935/97 הנ"ל בעמ' 198-199:

"נזכיר, כי הטלת עיקול בגובה של 1,100,000 ש"ח על חשבונות בנק מהווה פגיעה משמעותית במהלך חייו של כמעט כל אדם או עסק. פגיעה זו הינה עכשווית וודאית והשלכותיה מיידיות. לעומתה, לא הונחה תשתית ראייתית מספקת שתבסס חשש לפגיעה במשיבים, אם וכאשר יזכו בתביעתם. בין פגיעה עכשווית וממשית בנתבע, לבין פגיעה עתידית אפשרית ולא משמעותית בתובע מבקש העיקול, יש להעדיף בנסיבות הענין שלפנינו את האינטרס של הנתבעים, הם המבקשים שבפנינו".

השאלה הינה האם במקרה דנן יש מקום בהתחשב במכלול הנסיבות להותיר את צו העיקול כדי מלוא שיעורו אף באשר לחשבון זה.

המענה לשאלה זו קשור קשר ישיר לתשובתה של חב' טן לצו העיקול, שכן תשובה כאמור יכולה היתה להבהיר בפנינו מהו החלק בתובענה שתשלומו אינו מובטח בדרך כלשהי. חרף פניותי ערב הדיונים למבקש בענין זה על מנת שיאיץ בחב' טן ליתן תשובתה, תשובה כאמור לא ניתנה, זאת בניגוד לדין, אלא שכאן המקום להזכיר את העובדה כי המבקש עצמו בעצם השתהותו בהגשתו של החשבון הסופי לחב' טן תרם למעשה לאי הבהירות הקיימת היום.

חשבון זה הינו חיוני לשם גיבוש עמדה כלשהי מצד חב' טן באשר לסכומים המגיעים הימנה, שכן רק לאחר בדיקתו יכולה חב' טן ליתן מענה ענייני לנדרש על פיו, זאת אף תוך מתן הדעת לטענותיה ככל שישנן, על ניכויים שיש לעשות.

במצב זה, חוששתני כי ביטול מידי של העקול אשר הוטל על חשבונו של המבקש יביא לסיכול כוונתו של בית המשפט ועמדתו לפיה יש מקום במקרה דנן ליתן בטוחה כלשהי לביצועו של פסק הדין, אם ייפסק לטובת המשיבה.

כאן המקום להזכיר את טענותיו של המבקש עצמו באשר לניכויים בשיעור בלתי ידוע אשר עשויה חב' טן לבצע בהתאם לשיקול דעתה וכמפורט בנספחים יב, יד לתצהירו של המבקש.

כיום לאחר שהוגש חשבון סופי (ששיעורו הכולל הינו 1.1 מליון שקלים), יש לצפות כי חב' טן תמציא ובהקדם עמדתה למבקש ולתיק בית המשפט, והמבקש אשר לו דין ודברים עם חב' טן הוא שצריך ויכול לפעול להחשת קבלתה של עמדה זו, ולטעון בפני חב' טן למיקסום הסכום המאושר.

לפיכך, לאחר ששקלתי את השיקולים הרלבנטיים נוכח כל הפירוט דלעיל ותוך מתן הדעת לטיבו של עיקול זה מצאתי מקום להותיר את העיקול אשר הוטל על חשבון הבנק של המבקש בבנק דיסקונט, זאת אף בהתחשב בכך שהעקול אינו חל על העו"ש, אך לצמצמו מאידך ולהעמידו על סך של 300,000 שקלים בלבד, וכן הנני מורה.

אדגיש כי סכום זה נקבע אף בהיותו ראוי וצודק בנסיבות הענין זאת בשים לב לעדותו של המבקש ממנה עולה, כי היתרה בחשבונו גדלה כדי שיעור הקרוב לסך זה בעקבות הכספים שנתקבלו מחב' טן בפרוייקט דנן.

ברי מכל מקום, כי אין כל חובה והכרח במסגרת צו עיקול ליתן למבקשו בטוחה מלאה לסכום תביעתו, ולהעמידו במצב נטול כל סיכון, שאם לא כן מהי המניע להרחיב צווי עיקול ולהחילם על נכסים רבים, מעבר לערך הנדרש, שמא יצטרף בעתיד מעקל נוסף למשל.

עם זאת, מורה אני כבר עתה כי אפשר ושינוי נסיבות שמקורו בתשובתה של חב' טן, יביא לשינוי בכל הנוגע לעיקול המוטל על חשבונו של המבקש.

38. הגם שבית המשפט נתן דעתו במהלך הדיון לשתי טענות נוספות שהעלה המבקש, מצא הוא מקום להיתלות באלו אף בסיכומיו, ולא יצא בית משפט פטור מהתייחסות לאלו אף בהחלטה זו אך בקצרה:

ראשית, אשר לתצהירים כפי שהוגשו ע"י המשיבה. אינני מסכימה עם טענת המבקש כי הראשון שבהם אינו מהווה תצהיר מחמת אי ציון המלל " וכי יהא צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן", זאת בסיפא לתצהיר. סבורתני כי הפסיקה המתייחסת לסוגייה זו מדגישה את חובת האזהרה כלפי המצהיר ותוכנה, שכן ללא אזהרה ובתוכן הנדרש, אין בתצהיר עסקינן. ראה בספרו של י.קדמי/על הראיות, תשנ"ט חלק שני עמ' 657,656.

בענייננו מאשר ב"כ המשיבה בכתב כי המצהיר שבא בפניו הוזהר כי עליו להצהיר את האמת. הגם שהדברים היו ברורים יותר לו לא נשמט המלל הנ"ל, הרי שאנוכי שוכנעתי כי בפועל הוזהר המצהיר בתוכן הנדרש, ומשכך, הרי שבתצהיר עסקינן: אישור עורך הדין מציין מפורשות דבר אזהרתו של המצהיר, וחזקה עליו כי הזהירו בהקשר הרלבנטי. מכל מקום, סבורתני כי אישור עורך הדין הנדרש בתחתית התצהיר אינו אלא ראייה לקיומה של אזהרה כחוק שנעשתה עובר למתן האישור, ולא בבחינת האזהרה עצמה, שהרי באם יסתבר כי חרף צירופו של הנוסח הרלבנטי במלואו בתחתית התצהיר, לא הוזהר המצהיר בפועל, הרי שדווקא אז לא בתצהיר עסקינן.

אשר להעדר מקור התצהירים, הרי שאין בידי לקבל את טענות המבקש המבוססות כולן אך על חשדות שלא הוכחו.

ב"כ המשיבה הצהיר כי חיפש אחר מקור התצהיר הנדרש, ולא מצאו, ובהעדר תשתית של ממש, אין מקום להניח הנחות ולבנות על אלו טענות לפסילת התצהירים, זאת הגם שאף בית המשפט נוכח בשוני כלשהו הקיים בין עמודי התצהירים.

שנית, אשר לערבויות אשר הוגשו, הרי שדין טענה זו להידחות אף היא, שכן הודעות למחזיקים מוצאות אך לאחר כניסתו לתוקף של צו העיקול, קרי – לאחר הפקדתן של ערבויות כדן, ואלו נבדקות ומאושרות עובר להפקת ההודעות למחזיקים. לו סבר בית המשפט כי הערבויות כפי שהוגשו אינן ראויות, לא היו מופקות ההודעות הנ"ל.

39. אשר להוצאות הבקשה, הרי שבשים לב לתוצאת הבקשה מחד ומאידך, כוונתי היתה לחייב את המבקש בהוצאות בשיעור של 3,000 שקלים בצירוף מע"מ, אלא שכאן המקום ליתן את הדעת למועד הגשתו של תצהיר התשובה מטעם המשיבה.

בענין זה סבורה אני כי המשיבה הביאה להכבדה בניהולו של הדיון משהשתהה בהגשתו של תצהיר זה ואין בידי לקבל את טענותיה עד כדי אמירה לפיה לא ניתן היה להגיש את התצהיר ולו ימים ספורים קודם לכן.

לפיכך, שיעור ההוצאות מופחת ומועמד על סך של 2,000 שקלים בלבד בצירוף מע"מ ואלו ישולמו ע"י המבקש למשיבה בלא כל קשר לתוצאות הליך העיקרי. המזכירות תייזע את המחזיקים: בנק דיסקונט וחב' טן, אודות החלטתי זו.

ניתנה היום 24 בפברואר, 2005 (ט"ו באדר א תשס"ה) בלשכתי.

חדד אורית - רשמת

קלדנית: עפרה

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה